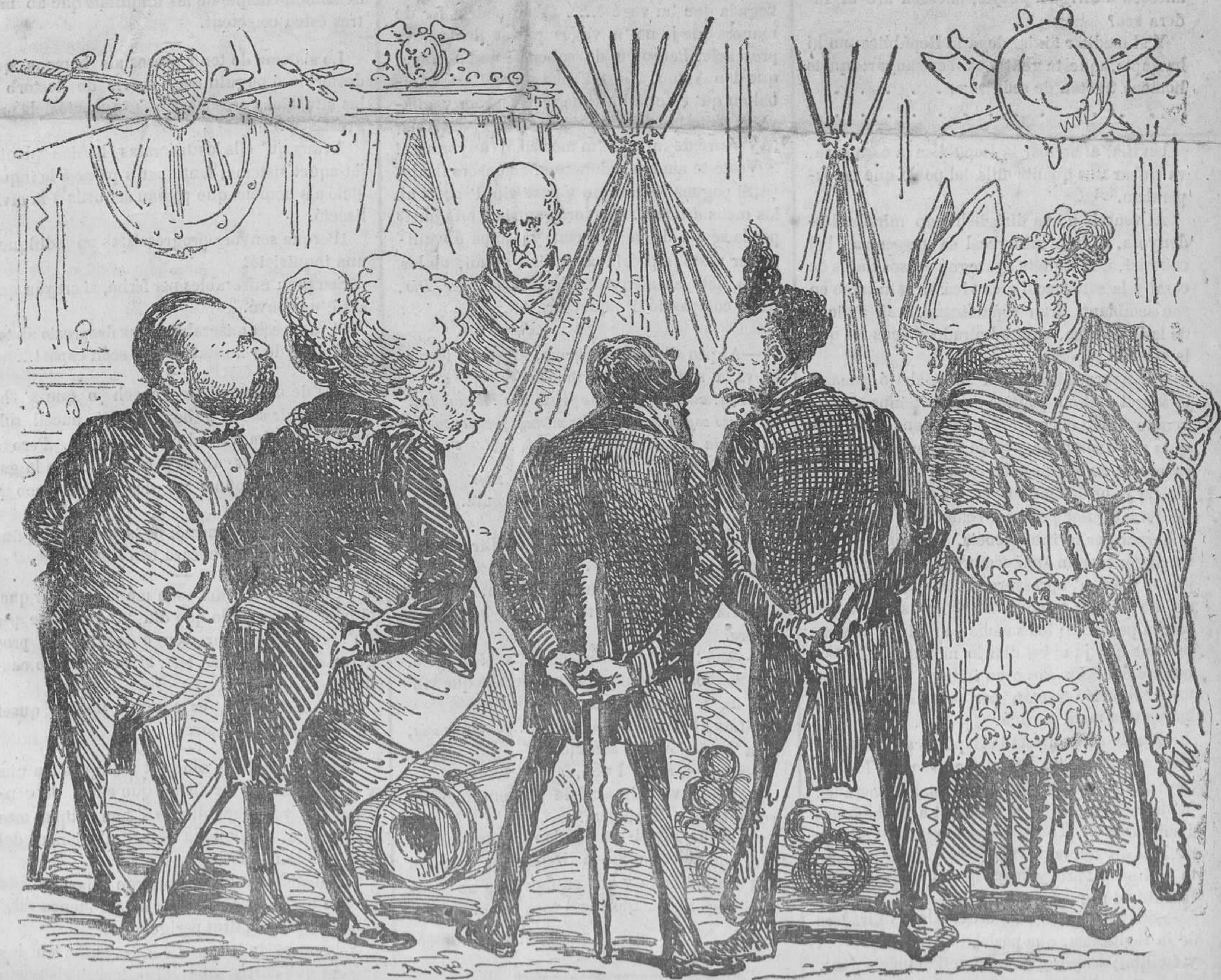

LA CAMPANA DE GRACIA

Ministeri de Conciliacó.

MITXAS SOLAS Y TALONS.

UNA DECLARACIÓ D' AMOR.

Anem, pleguen, que la República no està per músicas.

(Campana de Gracia del dissapte passat.)

La República va reparar dias enrera que uns senyorots de mala fatxa la seguian per tot arreu.

No podia sortir de casa, no podia anar a cap part que no 's vegés persseguida per uns quants ossos d' aquets que pretenen haber sentat plassa de Tenorios.

Quan passaba per un carré se sentia dir:

—¡Qu' ets hermosa! ¡Tú ets lo porvenir d' Espanya!

Un altre li deya:

—¡Quina pubilleta pe 'ls meus nets!

Un altre la requebraba dientli:

—Ab lo temps, tu serás la duenya y soberana del nostre país.

La República estava aturdida ab lo que li passaba, y com es tant pura y candorosa, com es tant ignoscent y tant verge, no sabia donarsen compte.

Per altre cantó, ella coneixia als que la mimaban. Li semblaba haberlos vist en algun camp de batalla assessinar als defensors de la llibertat, ó a las plantas de algun rey humillats y degradats olvidantse de sa dignitat y de la rassa humana.... ¡Y cómo se comprenia que los que ahir maltractaban als republicans y dirigian insults y calumnias a la República, are anessen a dirigirli *piropos*, anessen are al radera seu?

Y al meditar aixís, deya la República: no hi ha dupte, aquesta gent me vol enganyar; aquets homens tractan de seduirme. . . . .

Un dia, al arribar la República a casa seva, va trobar uns quants fills del poble que la esperaban.

Al veurels no va dirigilshi cap mirada desdenyosa, ni li inspirá recel sa presencia. Pel contrari, una rialleta aparegué en sos llabis de coral y la satisfacció mes viva va retratarse en son semblant. Eran republicans, eran amichs de la República, eran admiradors seus los que la estaban esperant.

—Senyora, digué un d' ells, ab tó pausat; jo só gat vell en política; ja fa temps que us venero. Quan encara los republicans eram tinguts per unas feras y quan vos erau considerada com un somni poch menys que irrealisable, jo ja us defensaba per tot arreu. May m' he deixat guiar pe'l cor, sempre m' he deixat governar per la inteligencia. Senyora: jo que tinch per costum anar sempre ab peus de plom, jo que may m' apressuro ab los passos que dono, he cregut convenient venirvos a dir que correu perill. Si; los aucells de rapinya de sempre, los que ja al estallar lo moviment de Setembre del 68 posaren en inmens perill la vostre reputació, tractan per segona vegada de fervos una mala partida.

—Ja ho sé, contestá la República; fa temps que 'm segueix un home que, segons los informes qu' he prés, te molt malas costums. M' han dit qu' es molt aficionat a las begudas alcoholicas.... També 'm segueix un vell que m' han dit tracta d' estar bé ab mi perque are té d' anar a Paris y busca que 'l recomani a la República francesa....

—Senyora, digué un altre dels admiradors de la República, que parlaba ab molta vivesa y facilitat; senyora, no'us fleu d' aquesta gent.

Us volen vendre com Judas vengué a sos deixebles... Y si 'us perdiam ¿qué fora del poble espanyol? ¿Ahont foran sas esperansas? Perque vos sou lo sol destinat a brillar després de las tempestats que 'ns amenassan, vos sou l' arch iris de aquesta desventurada nació....

En aixó estaban de la conversa, quan se sentí trucar en la porta.

Un va anar a obrir y al cap de poch minuts torná ab una carta.

—Una carta, digué, es del interior. Hi ha 'l sello del ministeri.... ¿Si será de algun peix dels grossos? Va dirigida a la República.

—Llegiula en alta veu. La República no té secrets, digué la interessada.

Se feu tal com digué y la carta deya aixís

SENYORETA:

Ja fa molt temps que la segueixo perque 'm térobat lo cor. ¡Ay! ¡Quan trist es estimar! ¡Si vosté sabia lo qu' es sentir amor! Jo hi estimat molt y per xó ho sé. Mes, vegi vosté: ab tantas impresions amorosas com he sentit, cap ha sigut, per lo que veig y sentho are, una impresió d' amor verdadera, perque may he sufert com are sufreiro.... Mes, senyoreta, jo no 'm faig ilusions: jo sé que no puch aspirar a unir-me ab vosté, en primer lloch, perque vosté es massa *jove*, y en segon lloch perque 'l poble espanyol no está encara prou disposat per prese. ciar tant faust matrimoni. Pero.... al menys... ¿no podria vosté dispensarme son apoyo, sa protecció? ¿No li fora facil dispensarme una rialleta, no mes que una rialleta, cada vegada que 'm vegés?... ¿Y no podria fer de manera que jo no 'm vegés privat de la seva presencia? Perque té de saber, si no ho sabia, que don Anton, don Alfonso y don Carlos treballan qu' es una llástima per treurem y allavoras ¿cómo ho faria jo sense poder veure-la? ¡Ay pobre de mi! ¡Jo 'm moriria d' anyoransa!

Vosté te amichs, adoradors, defensors lleals. ¡Si pogués lograr que 's possessin d' acort ab los meus *amichs*!.. Allavoras aniriam tots junts per la senda de la llibertat y temps a venir potser vosté 's podria casar sino ab mi, ab los meus nets al menys... Senyoreta... *per Dio*, tinga compassió d' aquet forasté!...

Macarroni.

—Al peu d' aquesta firma, digué 'l lector, hi va la següent recomenació:

Zeñorita: aun cuando le he jugao una zolemne traza po ezo zoy el hombre é loz mizmoz pecaoz; conque mi quería República le recomiendo la firma de la carta anterior.

Zwey

NICOLÁZ.

Una riallada estrépitosa va acullir aquella carta.

—Que tornin a passar, deya l' un.

—¡La setmana dels tres dijous! esclamaba l' altre.

—¡Que 'ls haig de dir? deya la República.

—Senyora, li contestaba un, deixils que vingan. Ja 'ls espavilarem.

—Los hi oferirem la nostra... *benevolencia*, deya 'l mes jove tot sonrient.

—Si, just, deya 'l vell, la benevolencia.

—¿Y que vol dir aixó de la Benevolencia? preguntaba la República.

—Vol dir que si 'ns saludan tornarem lo saludo, que plantejarem la República tant bon punt com puguem y que si 'ns venen ab orgas 'ls hi respondrem glorificat toca matinas.

A. SERRA.

BATALLADAS.

Lo Congrès ha declarat que 'l general Pierrad no pot anar a desempenyar lo carrech de diputat.

No esperabam altra cosa de aquesta majoria composta de homens ab cors de tigre.

¿Que hi fa que 'l general Pierrad se pudreixi en lo castell de Montjuich?

Mentrestant tenui un general republicá completament inutilisat. Mentres tant lo valent vencedor de Llinas, l' héroe del 22 de Juny, no us fa nosa. ¿No es cert senyors diputats de la majoria?

¡Que 'n sou de tontos si us penseu que las vostras iniquitats, que las vostras infamias no s' han de acabar!...

¡S' acabarán!.. ¡s' acabarán!.. ¡s' acabarán!.. ¡Tenui compte qui us ho diu!...

Lo célebre escriptor Roch Barcia, segons declaració de la desapiadada, de la cruel majoria, té de seguir podrintse en la presó de San Francisco de Madrit.

No hi han valgut rahons, no ha sigut prou per probar la infamia que ab lo nostre apostol s' está cometent, la elocuent veu, la convincent paraula d' en Pí y Margall.

En Roch Barcia fa nosa, té una ploma terrible per l' actual situació, cada paraula qu' escriu fa deu republicans.... donchs que segueixi pres, que no siga diputat, que 's torni boig!.. ¿Tot aixó que hi fa?

Senyors progressistas: un dia ó altre se 'us demanará compte de las iniquitats que ab naltres esteu cometent.

Lo sistema de tenir presos als homens que destorlin ó puguin may servir de destorb a las situacions creadas, no es invenció dels progressistas.

Avans qu' ells los teócratas habian plantejat aquet sistema, fent anar a parar a la inquisició als homens que podian ser utils a la civilisació.

¿Perque senyors progressistas no edifiqueu una inquisició?

Sou prou miserables per ferho, si creyeu que aixó 'us convé.

Si, us crech miserables y us desprecio ab tota la forsa de voluntat de que soch capás!...

Mes de un aucellaire coneix jo que s' ha pensat tenir segur y ben seu un aucell sols perque se l' ha vist dintre la gabia. Pero a voltas los aucells, ab tot y estar dins de la gabia, saben aprofitar un descuit del amo y fugir.

Senyors de la situació: no 's pot dir blat fins que siga al sach y encara ben lligat.

Aixó del blat y del sach me fa recordar que, si hem de creurer lo que diu la gent que per un regular sol estar ben enterada, los progressistas estant leri, leri; si cauen ó no cauen.

De tant bona qu' es aquesta noticia quasi bé no l' arribo a creurer...

Los progressistas son tant malignes los uns y tant ignorants los altres, que entre 'ls conservadors y 'ls republicans s' han estimat mes als primers. Are, que ja es tart, s' adonan del bunyol que han fet.

Los moderats, no transigiran may ab ells perque no 'ls reconeixen, y ab aixó tenen rahó sobrada, prou aptitut per governar.

Y la proba de lo que diem, la tenim en los rumors que corren ab moltissima insistencia.

de proxims trastorns promoguts pels restauracionistas.

Heu volgut estar be ab los moderats y are ells 'us pagan minantvos lo terreno. Heu dat un pas en fals, que donar un pas en fals es retrocedir en temps revolucionaris, y prompte 'n tocarea las consecuencias.

¿Y que direu allavoras?

Ja 'ns sembla sentirvos: ¡federal, la llibertat está en perill!..

Y nosaltres us direm: si que hi está, pero vosaltres ne teniu la culpa...

—Federal, salvem la situació, olvideuho tot, tots som liberals, aplastem la vibora de la reacció, aquí teniu fusells, feu barricadas, ajudeunos....

Y naltres us direm: sou de mala casta, desde que governeu no heu fet altra cosa que injuriarnos y perseguirnos... Guillen y Carvajal us estant malheint encara; Pier-rad y Barcia cridan contra vosaltres desde la presó....

Progressistas: per salvarvos á vosaltres no derramarem ni una gota de sanch....

Per salvar la llibertat sacrificariam mil vidas si mil vidas tinguessim.

Entre vosaltres y 'ls conservadors... ¡cap dels dos...!

Entre la reacció y la llibertat... ¡sempre, sempre, sempre la llibertat!...

Al duch de Montpensier, quan va tocá 'l dos de Madrid, l' acompanyaban lo Marqués de Miraflores, ex-ministre de Isabel segona, y en Mendez Vigo.

¡Quins aletas! Ja 'ls hi dich jo que 'l senyor duch anaba ben acompanyat.

Un dia vaig sentir á un que deya:

—No sé 'ls progressistas quina 'n deuen dur de cap...

Un altre dia vaig sentir dir á un altre:

—Los progressistas han de anar ab *peus* de plom...

¿Veuen lo que son las cosas?

Aixó 'm va estranyar.

Jo estava ab la perssuasió de que 'ls progressistas no tenen *cap ni peus*.

Lo dia en que 's va discutir en lo Congrés la qüestió del distingit escriptor senyor Roch Barcia, la sessió, que fou secreta, va acabar ab unas frases violentas del nostre correligionari, lo diputat senyor Diaz Quintero.

Suposem que debia dir quatre veritats ben ditas als senyors de la majoria.

La Campana felicita al diputat federal. Estiga segur lo senyor Diaz Quintero de que per moltes cosas que 'ls hi digués encara 's va quedar curt.

¡Oy dá! L' Olózaga deixa la presidencia del Congrés, que no li dona cap benefici, y se 'n va á Paris d' embaixador altre cop, ab cinquanta mil drets de sou.

—Ab cinquanta mil rals multiplicats per vint, deu pensar don Salustio, qualsevol presideixi congressos.

Be, tant com qualsevol no senyors.

Sembla que 'l nou president será 'n Rivero.

Veurem si durant los dias de la Presidencia riveresca estará seré ó nubol.

Be, be, be.

¿Donchs se 'n va á Paris, senyor don Salustio?...

Un viatge, de tant en tant, no va mal....

Vaja, no prengui mal, guardis de la Comuna.

¡Ah! Quan los progressistas hagin caigut ja li enviarem á dir.

No crech que tardem gaire.

Donya Victoria y tota la familia se 'n van. Si, senyors, se 'n van.

Però no se 'n van á Italia, no s' ho pensin. Van á la Granja.

Lo senyor Ardanaz, qu' es un dels que mes combat los projectes descabellats y ruinosos del ministre d' hisenda senyor Moret, diu que la elocuencia de aquet es una *calamitat pública*.

Ho es la seva elocuencia, la seva persona y tota la gent que l' acompanya.

Y fins ho es molta de la gent que 'l combat, com per exemple lo senyor Ardanaz.

Roma ja es la capital de Italia.

¿Que hi diu ab aixó la divina providencia?

Roma, la catolica y apostolica Roma, la arqueológica y numismática Roma, la teocratica Roma, la tradicional Roma en mans dels heretges...!

¡Ah! Ja deya be l' autor de aquell drama dolent:

*La divina providencia
no verà con disimulo
tan horrible tropelia...*

La entrada del rey Victor Manel va ser brillant, esplendida...

Però quan hi vagi 'l president de la República encara hi haura mes gatsara.

Perqué han de saber que la revolució está á punt de treure 'l nas en Italia.

Lo duch de Montpensier y donya Cristina s' han de trobar en Aiguas Bonas.

Mes li valdria al nostre pais que 's vegessin en Aiguas Dolentas.

¿De que deurán parlar la sogra y 'l gendre?

Ja 's deixa compendrer: de fer algun pastell.

Sino que 'ls pastells ja no li agradan al poble espanyol.

Y com que no li agradan... ¡no 'n menjará!

Lo duch de Montpensier va anar á veurer á l' Olózaga.

Y aixó que no 'l deu poder veurer.

Però tantas cosas hem de veurer per forsa sense poderlas veurer...

L' Olózaga va pagar la visita al duch de Montpensier.

Ja estaria jo ben content si totas ó la major part de las pagas se podian reduir á visitas.

Un diari progresser diu que 'ls federals redoblarem la nostra intransigencia contra 'l govern actual.

¿Que 's difícil endevinar que plou quan cauen gotas! ¿No es veritat?

Aixó no mes son capassos d' endevinarho los progressistas.

Llegeixo en un diari:

«La Majoria desitja que el senyor Olózaga 's quedi en lo Congrés.»

L' Olózaga deu dir:

¡Quina majoria mes estúpida!

Se ha averiguat que qui no vol que don Salustia vagi d' embaixador á Paris, no es la majoria del Congrés sino la del pais.

Es que no es tot hu.

La Majoria volia qu' en Moret presentés la

dimisió perque los plans financers del ministre no li agradaban. Los consideraba descabellats, ruinosos, irrealisables y que sé jo quantas cosas mes.

Però ben meditat, ben pensat, ben reflexionat, ha trobat, li ha semblat, li ha aparegut que no eran tant dolents, que podian anar, que Deu nos en dó, que mes dolents podian ser.

Ho deu haber consultat ab lo coxi.

La majoria deu dir:

—La qüestió es anar passant.

Tant passarem que al últim, com diria 'n Pitarra, farem olor d' agre.

La *Correspondencia*... del duch de Montpensier nega que aquet senyor tinga proposits polítichs.

Ho creyem ben be.

Consti que 'ls proposits del duch de Montpensier sempre 'ls hem tingut per impolítichs. La veritat en son lloch.

Lo diputat Pascual y Casas ha apoyat una proposició de censura contra 'l govern, ab motiu de la suspensió dels diputats federales de la nostra provincia.

Ja ha obrat be apoyantla, però... 'ls progressistas deuen dirhi ab tot aixó:

¡Si, si, ja podeu xiular,

si... 'n Sagasta no vol veurer..!

Però nosaltres xiularem fins que axordem á tots los realistas y 'ls obliguem á tocá 'l dos.

Lo coléra es á Londres. Aquet ben senyor ha tingut á be anar á visitar als inglesos.

Mes de quatre deudors estaran contents.

Lo foraster sembla que per are no es massa ben rebut en la capital de la Gran Bretanya, puig tots los periodichs portan son descaro fins al punt de dir qu' es mentida que tal senyor se trobi per aquelles terras.

Lo Coléra deu pensar: ¡per tot arreu me tractan malament!

La carta que 'l senyor Puig y Llagostera ha dirigit al rey ens recorda una altra carta que 'l malograt Carlos Rubio va dirigit á Isabel segona.

Aquella carta, que deya veritats llargas, va ser recullida com la del senyor Puig y Llagostera, que també sembla que pica fondo.

Segons parer de progressistas, lo senyor Puig y Llagostera, ab sas cartas, desacredita la llibertat.

¡Ay dolent!

¡Y es capas de ser pagat per la *Internacional*!

Lo senyor Gonzalez Alegre (no 'l conech ni sé qui es) va presentar una proposició de censura contra 'ls ministres de la governació y de Gracia y Justicia, pero despres de haberla presentat va retirar-la.

Valia mes que s' haguessin retirat los ministres.

SOMATENT.

¿Quin é fá la campana
quan toca á somatent!
J. Collet.

¡Au, montanyesos... deixau las eynas, puig vostra patria vos crida en pes... ab la sanch vostra regueu las terras; feune que brandin á somaten!
La Patria 'us crida, 'l deber 'us mana; fills de una mare sols hem de ser...—

¡Sus!... ¡Via fora!... Brandin campanas, somaten, somaten!

Ja de fumera se atapahieixen los camps y vinyas!... Ja tots arreu per Catalunya lluytan gotjosos... ¡Fora d' Espanya los Estrangers! Brunzin las balas; lo canó esglayi, fassias la guerra forta y cruel...— ¡Sus!... ¡Via fora!... Brandin campanas, somaten, somaten!

¡Fora las quintas! cridéune mares, que 'us arrebatan vostres fillets!... Marxeu depressa, no us manquin forsas; salteu per sobre 'ls cadávres seus. Ells imposarne volen á Espanya sa destructora, bárbara lley...! ¡Sus!... ¡Via fora!... Brandin campanas, somaten, somaten!

Com serps astutas volen atráurens, ja may deixemlos posar los peus, y ans que pidolin las nostras bocas perdó, morinne com á valents! La nostra Patria no vol sé esclava... ¡A fora doncas los estrangers...! ¡Sus!... ¡Via fora!... Brandin campanas, somaten, somaten!

Aprés tempesta, diuhen que brilla lo sol espléndit, lo sol rogench... Aprés la lluyta, brillará doncas Llibertat santa per tot arreu! Au montanyesos... deixau las eynas; ab sanch regueune los camps rublerts... ¡Sus!... ¡Via fora!... Brandin campanas, somaten, somaten!

PAU ROSELLA

BATALLADAS.

Las elecciones parciais de França han donat per resultat una cinquantena de diputats republicans, entre rojos, radicals y conservadors, y una desena de moderats.

Hauriam volgut que 'ls radicals haguessen tingut majoria, pero ja que aixó no se ha realisat, com dient del mal lo menys possible, ens alegrem de que los monarquichs quedin en olvit.

Sempre proba aquet resultat electoral, que la causa de la República encara no está del tot perduda en França.

Sapigan que en lo Congrès hi ha hagut qui ha dit que 'l senyor Figuerola era 'l responsable unich del contracte ab lo banch de Paris que tant perjudicial resulta per la nació, acabant per demanar que se 'l porti als tribunals.

¡No 'ls ne conto palla si aixó ho arriba á dir algun diputot federal!

Are que ja ho diuhen los que no son federals, tambe ho podem dir naltres.

Quan la República triunfi se li girará molta feina als tribunals de Justicia.

No 's pensin que tot aixó hagi de quedar cubert ab lo mantell de la impunitat.

Com sempre suchsueix, are que 'l bunyol está fet ningu vol carregar ab lo mort.

La majoria diu que ab lo contracte ab lo banch de Paris no hi té res que veurer.

¿Donchs qui 'n tindrà la culpa? En Figuerola y la majoria y tots los que han autorisat y consentit tal contracte.

Lo diumenje passat, á dos quarts de dotse de la nit, mentres passaba gent per la plassa de Sant Jaume, alguns dels que donan guardia á l' Audiencia varen tenir á bé disparar un petardo, ab lo qual causaren lo consegüent susto als transeunts especialment á unas senyoras.

Homens, ja que no sou bons per res, ja que no feu altra cosa que menjar la sopa boba, tingan al menys judici y no alarmin al vehinat. ¿Ho senten?

Segons un remitit que vaig llegir l' altre dia en la *Independencia*, don Gaspar Vinyets va enviar á cobrar á la Administració Económica

vint cupons y no mes n' hi varen fer efectius que dinou. De modo que 'n va perdre un.

Lo senyor Vinyets debia dir ¡quinas gangas que 'm busca la Económica de Barcelona!

Lo govern es aixis. N' admet vint y 'n paga dinou.

Are vull dir á n' en Lopez que plegui la botiga per posar una casa de cambi, ahont per cada vint duros de paper ne donarem dinou d' efectius, per cada vint d' or ne donarem dinou en plata. ¡Qualsevol vagi á America!

Las festas del Papa varen ser molt espléndidas en Vinaros segons un periodich carlista, pero segons la gent seria y que no ment, varen ser molt mesquinas.

Aquets carlinots a poch á poch encara 'ns farian entendre que 'l pais es tot d' ells.

¡Oh, cá! ¡Son verdas!

*Soñó el ciego que veía,
y eran ganas que tenía.*

Los Estudiantes de Cervera.—Lo dilluns passat va estrenarse en lo teatro del Tivoli la zarzuela del poeta Pitarra y del musicch Manent «Los Estudiantes de Cervera» habent sigut molt ben rebuda del publich. La obra perteneix al genero festin y 'ns recorda aquells bons temps de la vida literaria d' en Pitarra en que encara no s' habia deixat seduir per las alabansas y censuras de las milocas y de la gent del Ateneo Catalá. Hi varem notar tipos bons, xistes de primer ordre y una versificació esmerada.

Lo senyor Manent tambe 's va lluir ab la música qu' es molt original y propia. Los *Estudiantes de Cervera* estan destinats á donar molt bonas entradas á la empresa del Tivoli, sobre tot quan la execució siga esmerada, que lo qu' es per are deixa molt y molt que desitjar. La orquesta tant mesquina y raquíca com sempre. ¡No s' hi podria afegir algun instrument á n' aquella orquesta en miniatura?

La companyia italiana dirigida per l' eminent senyor Mageroni, de la que forma part la célebre senyora Pasquali, ha tornat á comensar una serie de funcions en lo Prado Catalá, mereixent lo favor del publich que al fi ha acabat per donar á tants eminents artistas la importancia que mereixen y se 'ls deu, cada dia que hi ha una funció en aquell teatre.

Nosaltres ens en alegrem y estem orgullosos de haber sigut dels que mes hem contribuít á donar al merit la fama merescuda, de haber rendit al art dramatch tant just tribut.

Lo diputat *Republica* (¡ejem!) senyor Garcia Ruiz, ha declarat en las Córts que á pesar de ser ell *republica* (estornudin) *apoya la dinastia*. ¡Quin republica mes aigualit! Pero ho hem de dir tot: es *unitari*; no 's pensin que siga federal. Es que per aixó.

Diu que si la dinastia caigués, radera d' ella vindria 'l caos. ¡Uf! ¡Fassinme 'l favor d' una mica d' aigua naf! ¡Aixo del caos m' ha asustat! Un hom es pobre d' esperit...

Ha dit mal dels federals y tot... —¡Buscals!... ¡Abordals!...

Vaja senyor Garcia Ruiz, fassis dá una vista. Veig que una altra vegada 'ls electors l' hauran de fer passar per un cedás.

Lo senyor Necedal va dir que 'l rey Victor Manel es una *vibora coronada*.

Tots los reys son *viboras coronadas*.

Y 'l senyor Necedal y tots los que son com ell son altras tantas *viboras sense coronar*.

=Tu; ¿d' ahont vens?

=De confesar.

=¿Y 'l capellá que t' ha dit?

=Res, que purgui desseguida

tots los pecats grans y xichs

=¿Y are ahont t' en vas tant depressa?

=A complirho; prompte vinch

=Be, pero ¿ahont vas? vira... escolta...

=A comprar... sal de Madrit.

Alguns abusos descuberts en l' expedient

de la contracta de tabacos han donat lloch á que 'l ministre d' Hisenda, senyor Moret, demani que 's passi 'l tant de culpa als tribunals de justicia.

Lo congrés ha nombrat una comissió per aclarir eix assumpto y en la tal comissió no hi ha mes que un federal, lo senyor Figueras.

¿No mes que un?

Donchs no farem res.

¿No mes que un?

Donchs tot aixó será música celestial.

La Junta de la Casa de Maternitat ha abolit lo petroli y ha establert lo gas en aquell establiment de Beneficencia.

¡Abolir lo petroli! ¿S' ha vist un acte mes reaccionari?

En aquet punt la Junta monárquica, anterior á n' aquesta, era mes avansada...

Si no que jo ja ho veig, lo gas fa mes bona claror, es mes higienich y mes barato, y la junta lo que vol es obrar be y obtenir economias.

Fa be; nosaltres felicitem á la junta per las reformas que ha fet, está fent, y pensa fer.

Al menys que 's conegui que 'ls federals han estat en aquella casa y que deixin bon recort de sa permanencia.

Y vegin com un suelto que habia comensat bromejant ha acabat en serio.

Recomanem al públich la vista panorámica dels

INCENDIS DE PARIS

que lo nostre editor ha posat á la venta. Es una vista curiosíssima ab la qual los que la adquireixin se farán cárrech de quins edificis han sigut incendiats y quins s' han salvat de las llamaradas. Cómprila, que no 'ls doldrá lo que 'ls costi.

Forma una lámina marca major, bon paper, ab la seba corresponent explicació al peu y val sols

¡UN RAL!

XARADASSA.

—¿Qué tal donya Margarida?
¿Perque va tant endolada?
—¡Ola donya Reparada!...
¡Del meu fill! ¡Sembla mentida!
¡Jo que l' estimaba tant!...
—Desenganyis, tot te *prima*.
—Es clar, mes qui ab cor estima ne te un disgust amargant.
¡Si 'l morir fos com las modast!..
Quan la noticia vaig rebre...
—¿Que potser fou de la febre?
—Si, del *Tifus icteroidas*.
Ja, com era petit y volia fer *segona*, jo 'i bres-solaba una estona cantant la *tersa* un poquet; y m' agafaba un dols son ab sa cara tant riallera, com un angellet de cera...
¡Vare es mort! ¡Lo qu' es lo mon!
¡D' la ment no se m' aparta!...
¡Lo hermos que s' era tornat!...
Mes are, com un pecat..
Mort, feya una *prima* y *quarta*...
—¿Que hi farà?
—¿Qué hi tinch de fer?
Morir detrás d' ell jo ara,
—¿Vol dir? No 'n fa pas la cara.
—Per passar un dia enter jano 'm queda ni un xavet, sols la miseria tinch sobra.
—Y o tot cobra que cobra...
—¡Ay que no! Si es en Moret...
—Senyora, diguili ha' xa, que pe 'l cas es tot igual, que si are en Moret es dalt tot te la mateixa fatxa

Llorens dels Piteus.

La Solució, per suposat, dissapte.

Barcelona. Imp. de la V. y F. de Gaspar.

I. Lopez, editor.